

Мой народ праз стагоддзі пранёс дабрату,
Да суседзяў-народаў павагу.
Знае свет навакольны яго прамату,
І любоў да жыцця, і адвагу.

І заўсёды ў віхурах вякоў і нягод,
У зямной непагодзе суровай,
Вылучала між іншых мой мужны народ
Беларуская родная мова.

Мой народ зберагае сваю даўніну.
Кожны нашай гісторыі знаўца
Добрым словам успомніць на раз Скарыну
І пахваліць за мудрасць Мсціслаўца.

Каліноўскага імя навокал гучыць,
І Купалы, і Коласа слова.
Навучыла іх край беларускі любіць
Беларуская родная мова.

Мой народ ганарыцца сягоння сваім
Партызанскім праслаўленым краем.
У вялікіх бяседах прад светам усім
Дэлегаты яго выступаюць.

Дык чаруй жа людзей паміж моваў другіх
І гучы вечна, ярка і нова
Мова продкаў маіх і нашчадкаў маіх -
Беларуская родная мова!

Ларыса Геніюш

Мая мова

Ў добры час, на ўлонні вясковым,
дзе вадзіца крынічная б'е,
навучыўся я матчынай мове
І задуманых песняў яе.

Многа ёсць недасягнутых скарбаў,
яшчэ болей прываблівых мар.
Я яе ні за што не аддаў бы,
бо яна найвялікшы мой скарб!

Яна гойдае спевам калыску,
літасціва шчабеча ў бядзе,
на ёй песні складаюць вятрыскі
ў неспакойны, разбуджаны дзень.

Мая мова не знае змярканняў
ад маленства да старасці лет,
буду песціць яе, як каханне,
разглядаць, як чароўны букет.

Можа мовы чужой навучуся,
каб суседзяў гасцінна вітаць,
але толькі на ёй, беларускай,
буду людзям аб долі пяць.

Мая мова, як шчасце на вуснах,
хвалявання гарачы прыбой,
можа быць, на чужой засмяюся,
ўсё ж заплачу з тугі на сваёй.

Ларыса Геніюш

Наша мова

Мова родная, мова дзядоў!
Іншай мовы мы сэрцам ня чуем.
Мілагучнасьцю любых нам слоў,
Быццам музыкай душу чаруем.

Мы за вокнамі дзень залаты,
Нашых рэкаў п'явучыя хвалі,
Роднай хаты сьвятыя куты
Ў гэтай мове раз першы назвалі.

Наша мова - спатканне,
З казкай, ў цудным дзецкім сьне.
Наша мова - каханне, што прыходзіць да мяне.

Любай песьняй старою гучыш,
З-над калыскі, за гадоў тых дзяціных;
Салаўіным разьлівам ўначы,
Звонам хваляў прыткой ручаіны.

З-пад вясковых прыветлівых стрэх
Мілагучна зьвініш ад сьвітаньня;
Бы дзявочы, рассыпчысты сьмех,
Быццам першае ў сэрцы каханне!

Наша мова - спатканне,
З казкай, ў цудным дзецкім сьне,
Наша мова - каханне, што прыходзіць да мяне.

Сьвяты прадзедаў ты нам адказ,
Якім слаўна ў харомах гудзела!
Ты як неба, як сонца для нас -
Быццам наклеццю сад заінелы.

Мова родная, мова дзядоў!
Іншай мовы мы сэрцам ня чуем.
Мілагучнасьцю любых нам слоў,
Быццам музыкай душу чаруем.

Аляксей Зарыцкі

Мова...

Мова,
П'явучая родная мова,
Ты - уладарка нявызнаных скарбаў.
Столькі значэнняў, гучанняў і фарбаў
Мае ў сабе тваё кожнае слова.
Іншае слова напоўнена плёскам
Хвалі дняпроўскай.
Іншае слова такое,
Што рэха ляское
У яго глыбінях затоена,
Ёсць і як мёд залатое, густое,
На травах яно духмяных настоена.
Ціха гучаць у мове маёй
Словы п'яшчотныя,
Словы крынічныя,
Росныя.
Чуюцца ў ёй -
І грымотныя,
Зычныя.
Водгулле бітваў грознае.
Часам бывае - заззяе неспадзявана

Новаю зоркаю слова-абнова.
Колькі ў табе нявызнаных скарбаў схавана,
Мова мая,
Пявучая родная мова.